

Catherine Riderová

Polibek v New Yorku

VÁNOČNÍ
PŘÍBĚH

COO
BOO

Polibek v New Yorku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Catherine Riderová
Polibek v New Yorku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Polibek
v New Yorku

Catherine Riderová

COO
BOO

Pro Julii, za všechny ty příběhy z New Yorku

Kapitola 1

Charlotte

Štědrý večer, 14:00

Zlomené srdce změní hodně věcí. Tak například nejsem obvykle typ člověka, který se mračí, když mu usměvavá paní při odbavování na Kennedyho letišti popřeje: „Hezké svátky!“

Zrovna teď s tím ale nic nezmůžu. Je Štědrý večer a jediné, co chci, je dostat se z New Yorku, jak nejrychleji dokážu. Už nikdy se nechci ohlédnout zpět. Chci zapomenout, že jsem tu vůbec kdy byla – zapomenout, že jsem si kdy myslela, že tu můžu najít nějaké své „nové já“.

Když jsem do New Yorku přijela, byla jsem nadšená a nevnímala nic než světla velkoměsta. To se ale před dvěma týdny změnilo. Začala jsem si všímat toho, na co si pan a paní Lawrencovi, moje hostitelská rodina z Yonkers, stěžovali pokaždé, kdykoli jsem nadnesla, jak moc se mi ve „městě“ líbí. Třeba všech těch hrubých lidí – a že jich je – a jak se vám evidentně neustále pletou pod nohy. A potkání. A toho, že celé město často páchne, jako by se nad ním vznášel obří deštník ze zkažené pizzy.

Úsměv paní přede mnou se začíná krabatit. Dojde mi, že musím působit strašně divně, jak tu tak stojím, mračím se a zírám do prázdna. Slovy „Ach ano... vám taky!“ se pokusím situaci zachránit a vzápětí jí oznámím, že letím letadlem v 18:45 na londýnské Heathrow.

Podívá se na monitor a svraští obočí. „Páni. Jste tu skoro s pětihodinovým předstihem. Vy Britové si zakládáte na dochvilnosti, co?“

Kdyby to bylo společensky přípustné a nepůsobila bych při tom jako blázen, odpověděla bych tohle: „S dochvilností to nemá co dělat, Rondo.“ (To má napsáno na jmenovce.) „Ještě před čtrnácti dny jsem se domů fakt netěšila. Prožívala jsem ten absolutně nejlepší zahraniční studijní semestr na střední jménem Sacred Heart a začínala se až směšně těšit, jak se sem v září vrátím na vysokou. Přijali mě – s předstihem – na žurnalistiku na Kolumbijské univerzitě a byla jsem z toho radostí bez sebe. Vždyť jsem se měla stěhovat na místo, kde budu moct příběhy *prožívat*. New York mi měl dát tolik podnětů ke psaní. A mohla se tu ze mě stát „nová Charlotte“. Kdo je „nová Charlotte“? No to jsem v podstatě já – čímž myslím, že vypadáme stejně, protože na tom nic změnit nedokážu. Ale zatímco „stará Charlotte“ se zdržovala spíš doma, „nová Charlotte“ je spontánní a společenská. „Nová Charlotte“ riskuje. To by „stará Charlotte“ nikdy neudělala. Když jsem sem konečně doopravdy přijela, zjistila jsem, že „nová Charlotte“ je sakra úžasná! Hodně lidí si ji oblíbilo... zvláště ten kluk z hodin angličtiny, Colin. Jenže pak se Colin rozhodl, že mi zlomí srdce. V ten moment jsem s volností a sponta-

neitou skončila a najednou mi zbyl čas zaměřit se na věci, který jsou v New Yorku celkem na prd – jako třeba to, že cesta metrem je asi stejně tak pohodlná jako jízda v nákupním košíku. A to, že dopustíte neuvěřitelný pitomosti: třeba že autům klidně dovolíte zahrnout přímo do davu přecházejících lidí! A taky to, jaká je tu v prosinci zima. To už vážně zavání porušováním lidských práv.“

Ve skutečnosti jí na to ale řeknu pouze: „No, asi se jen vážně těším domů.“

Což je koneckonců pravda. Je to vlastně jen úspornější způsob, jak říct to, co říct chci. Možná právě proto to s Colinem nevyšlo. Možná kdybych s tím prostě přišla a narovinu se ho zeptala, jestli je nešťastný... Byli bychom pořád spolu, kdybych byla přímější?

Ale no tak, Charlotte. Colin by byl pořád stejnej blbec, i kdybys byla přímější.

Se svou logikou se v tomhle případě přít nemůžu a zrovna tak nemám odpověď na to, jak kruté si mě dobírá vlastní mozek – *To mám za to, že se snažím být spontánní.*

Když taškou přes rameno srazím model sochy Svobody na hračku v podobě taxíku, který spadne přímo na Empire State Building pod ním, uvědomím si dvě věci. Zaprvé, že je moje taška zbytečně velká, jak mi pořád opakuje máma, a zadruhé, že jsem se musela odbavit, odevzdat kufr a odkráčct od přepážky přes celé letiště až do obchodu se suvenýry, aniž by můj mozek cokoli z toho zaregistroval.

Ale patrně to tak bylo. V pase mám strčený palubní lístek a z nějakého důvodu stojím v obchodě se suvenýry. Co tu sakra dělám? Já přece žádnou připomínku svého semestru

v zahraničí nechci – chci to všechno nechat za sebou. New York si klidně může všechno, na co sáhnul, co zkazil, co zmařil, nechat.

Rondě jsem nelhala. Jediné, co v tuhle chvíli chci, je jet domů. Jet domů a vrátit se zase ke svému starému já... Ne, ne ke starému. Ke svému původnímu já. Ke svému opravdovému já, kterému se zjevně nemám šanci vyhnout. Říkejme jí „anglická Charlotte“.

Žhavé, ostré štípání v očích mi dává najevo, že je načase odsud vypadnout – protože ani anglická Charlotte nebrečí na veřejnosti –, a tak se začnu proplétat mezi vystavenými plyšovými hračkami a mrakodrapy z umělé hmoty zpátky do hlavní letištní haly. Sklopím hlavu, abych náhodou nezahlédla ohromné plakáty s newyorským panoramatem – ta jasná světla města, které nikdy nespí, totiž v dnešní špatné (smutné) náladě nevnímám. Vidím jen vysoká monstra ze skla a oceli zlostně hledící do nebe, jako by ho snad vyzývala k boji.

New Yorku, no tak, co ti to nebe kdy provedlo?

Bože. Dorazit na letiště takhle brzo byla možná chyba – teď mám čtyři hodiny na to tu vysedávat jak hromádka neštěstí. Každých pár minut zírám do mobilu a kontroluju Instagram. Nejdřív svou zeď, potom komentáře a nová sledování, pak aktivity svých přátel, abych viděla, kdo komu lajkoval fotky (obnovit–obnovit–obnovit). Budu mít úplně vyždímanou baterku a nebudu ani moct poslouchat ve zbytku času hudbu. Ale to je možná dobře – v playlistu mi totiž nezbylo téměř nic kromě depresivních písniček.

Vlastně jsem si teď vážně dost oblíbila The Smiths – a to v mém stavu asi není zrovna dobře!

Moje holka mě musí neuvěřitelně přitahovat. Potřebuju cítit – já nevím, asi vášeň. A... já ji prostě necítím.

Takhle se se mnou rozešel.

Usmyslím si, že teď potřebuju odvést své myšlenky jinnam, a tak se vydám do knihkupectví. Vtom se však zarazím, protože mi dojde, že vůbec nevím, co vlastně hledám. Žebříček bestsellerů je plný knížek pro mladé ženy, které obvykle čtu ráda – ale právě teď se mi chce ze všech těch srdíček kolem zvracet. Vzápětí můj zrak padne na trio brakových, pulpových, násilných thrillerů – to je nápad. Co takhle knížku, která je o zápletce a o násilí, a ne o pocitech. To je nejspíš přesně to, co teď potřebuju. Asi pět minut se rozhoduju a snažím se vymyslet, která z těch knížek zaměstná můj mozek nejvíc, jenže to není vůbec jednoduché, všechny mají skoro stejný přebal – siluetu kráčejícího muže a jednoslovný název pod ní. Přemýšlím, v čem se tak můžou *Odveta*, *Odplata* a *Msta* vlastně lišit?

Na plakátu *Msty* se doslova píše „DONNY TO MÁ SPOČÍTANÝ...“.

Nevím sice, kdo je Donny ani proč „TO MÁ SPOČÍTANÝ“, ale tu knížku popadnu a zamířím s ní k pokladně. Otočím se a obejdu kluka, který se zrovna sápe po jednom z největších bestsellerů vysoko na polici a riskuje, že si přitom vykloubí rameno. Slyším ho vrčet a pak nadávat – to když z police shodí jinou knížku. Sotva stihnu zaznamenat, že je to drobná knížečka s papírovými deskami, když vtom mě praští do hlavy. Ruce mi instinktivně vystřelí do vzduchu a knížku chytím do náručí.

„Ježíš, fakt moc promiň.“

Zvednu hlavu a zadívám se do temně hnědých očí vysokého kluka, kterému může být o pár let víc než mně. Má dlouhé, rozčuchané vlasy a nejspíš na nich měl většinu dne čepici, jak jsou spláclé. Strávila jsem v New Yorku dost času na to, abych poznala, že patří k takzvaným williamsburským onanům – což je přezdívka (dobře, nadávka), kterou jsem sama vymyslela. A podle holek ze Sacred Heart je to ten nejlepší a nejbritštější překlad slova „hipster“, jaký kdy slyšely.

Tenhle kluk sice možná je williamsburský onan, ale tu ošuntělou, nedbalou, zároveň však čistotnou image zvládá celkem s přehledem. Brooklynští hipsteři nevypadají tak... *omšele* jako hipsteři u nás doma. Dokonce i se špatnou náladou si všimnu, že před sebou mám kus.

Kdyby mé srdce neposloužilo zrovna jinému hipsterovi s hezkými lícními kostmi jako boxovací pytel, nejspíš by se mi právě kapánek rozbušilo.

Natáhne ke mně volnou ruku. Ve druhé drží jakousi knížku, pro kterou sem přišel, a tašku ze stejného obchodu se suvenýry, ze kterého jsem před chvilkou odešla. „Mám to vrátit zpátky?“

Sklopím oči ke dvěma knížkám ve svých rukou. Ta, kterou jsem zachránila od bolestivé smrti, je pokrytá kresbami skleniček na víno, hudebních nástrojů, srdíček s obva-zy – a z nějakého prapodivného důvodu je na ní taky štěně. Zakroucená červená písmena na mě křičí:

Jak zapomenout na svého expartnera v deseti snadných krocích!

„Možná se zkus smířit s tím, že je to prostě kretén.“

Zvednu oči zpátky k „hipsterovi k nakousnutí“, který se šklebí a těká pohledem mezi mnou a tou příručkou. Potom ukáže na *Mstu*. „Ale vypadá to, že tě zajímaj i násilnější řešení.“

Přikývnu. „Budu snít o tom, jak se mu mstím.“

„Hele, tu knížku bys asi měla nechat na mně. Přece jen jsem ti právě málem způsobil otřes mozku.“

Podám mu ji. „Děkuju. Vysloužil sis imunitu a na mém Seznamu pomsty se neobjevíš.“

Ehm, co že se to tu právě děje? Neflirtuju tu... s cizím člověkem? To se mi zrovna nepodobá. Ale je hezkej a už ho nikdy nepotkám, tak snad trocha flirtování ničemu neuškodí?

Dokonce i anglická Charlotte to někdy dělá. A to, že jsem se resetovala do továrního – anglického – nastavení, přece ještě neznamená, že ji nemůžu něčím vylepšit. Hipster k nakousnutí neví, že mě můj kluk zrovna pustil k vodě kvůli tomu, že nejsem superpřitažlivá. Netuší, že poslední dva týdny hodinu co hodinu brečím. Nemá tušení, že má „podzimní mise“ stát se „smělou, svobodnou duší“ skončila jejím zatčením a vhozením do citové hladomorny.

Moje původní newyorská mise ale pořád běží – ještě pár hodin nemusím být tou plachou, nesmělou Angličankou.

K té se můžu vrátit doma.

„Hele,“ praví a všechny knížky si strčí do podpaží, „mohla bys mi s něčím pomoci?“

Na odpověď nečeká. Z tašky z obchodu se suvenýry vytáhne růžového plyšového medvěda v černém tričku, na kterém je cosi, co připomíná dětskou kresbu manhattan-

ských mrakodrapů. Velkými růžovými písmeny je na něm napsáno „I HEART NEW YORK“.

Žádný obrázek srdce – je tam vážně napsané slovo „heart“.

„Tohle jsem koupil svojí holce. Vrací se domů po semestru v Kalifornii... Jak moc laciný ti to přijde na stupnici od jedny do deseti?“

„Tak na sedmnáct.“

Zasměje se. Až moc. Uvažuji, jestli by mi byl jeho smích takhle protivnej, kdyby nenásledoval hned potom, co to slovo na „h“ zbrzdilo můj optimismus.

Tak už se konečně pouč, anglická Charlotte, říkám si, když ho otupěle následuju k pokladně. Operace „Nová Charlotte“ prostě potupně selhala.

Zatímco mi kupuje knížku, snažím se vytěsnit jeho žvanění, ať už se týká čehokoli. Jsem si jistá, že je jeho „holka“ moc milá a tak podobně, ale že bych chtěla poslouchat průpovídky o tom, jak jí to ironicky kýčovitý tričko bude připadat „cool“, tak to vůbec ne. Když zaplatí, podá mi tašku s knížkou a společně vyjdeme ven. A hned před vchodem se zarazíme. Právě jsme totiž vkročili do běsnící laviny lidských těl ženoucích se všemi směry do svých vánočních destinací.

„Děkuju za knížku,“ řeknu a strčím si ji do tašky.

Už už se chystá odpovědět, když vtom zaslechneme mužský hlas a oba sebou trheme. Ostré vyjeknutí prořízne mumraj letiště.

„Ty se chceš rozejít? Myslíš to vážně?!“

Hipster k nakousnutí se otočí, já musím udělat krok do strany, abych přes něj viděla, a oba zíráme na scénu před se-

bou. Přímo před přílety proti sobě stojí mladý pár. Ta holka je opálená blondýna s otravně dokonalými vlnitými vlasy a na sobě má naprosto úžasný bílý kabát ke kolenům. Myslím, že jí není o moc víc než mně. Podle světle modrého kufru, který táhne za sebou, poznám, že právě přiletěla. Kluk proti ní je taky přibližně stejně starý jako já a je oblečený do světle hnědé vojenské bundy. Pod ní má smetano-žlutou flanelovou košili, která se k ní těžce nehodí. Přes rameno má hozený červený batoh, ale žádné letištní cedulky na něm nevidím. Tohle není mladý pár, co se odněkud vrací – tohle je mladý pár, co se právě vítá na letišti.

Teda byl to pár. A k „vítání“ to celé možná má trochu daleko.

Ona spíná ruce a pevně si je tiskne k hrudi. Univerzální gesto pro vyjádření „moc mě to mrzí“. On svírá ve svěšené ruce třináct rudých růží a těká očima zleva doprava, jako by ho právě někdo požádal, aby vypočítal druhou odmocninu z 23 213.

Myslím, že přesně takhle jsem se tvářila, když se se mnou rozešel Colin.

Udělám na hipstera k nakousnutí univerzální obličej s významem „to je teda nepříjemný“. Ale nedívá se na mě – kouká do země, kroučí hlavou a povídá: „Přece mu řekla, že se uviděj po svátcích.“

No sakra. Tak tohle je ta holka, kterou tu má vyzvednout?

Podívá se na mě stejným pohledem jako pan Lawrence, když mu tehdy instalatér oznámil, že bude volat „někdy mezi desátou a čtvrtou“. Pohledem, který říká: „No věříš tomu, s jakejma blbostma já se to musím potýkat?“

„Chtěla to vyřešit potom. Ale tady ho máme, aby ji ‚překvapil‘ a dostal do týhle hrozný situace. To je ale debil, co?“

Bez rozloučení se vydá k rozcházejícímu se páru, vynadá toho hloupýho plyšovýho medvěda a položí ho tý holce na rameno. Ta sebou překvapením trhne, pak se otočí a radostí zalapá po dechu. Potom se zazubí, přitáhne ho k sobě a dlouze a hluboce ho políbí. Chudák kluk s růžemi není o nic blíž k řešení svých matematických problémů.

Odvrátím se od té bizarní podívané a vydám se směrem k bezpečnostní kontrole. Přitom si vybavím něco, co mi předtím hipster k nakousnutí řekl.

Nemám vůbec žádný problém smířit se s tím, že on teda kretén je.

14:55

„Pane, chápu, že jste rozčilený, ale já počasí neovlivním. Pokud to chcete s někým řešit, zkuste Boha.“

Už jsem obdobu téhle repliky slyšela paní u odletové brány říct nejmíň čtyřem cestujícím. Přesto pořád doufám, že si ze mě chce můj mozek jen vystřelit, a proto přišel s noční můrou plnou předpovědí o sněhové bouři, jež uvrhly Kennedyho letiště v chaos.

Když se dostanu na řadu, položím dlaň na přepážku, jako bych se o ni snad potřebovala opřít, povím paní své číslo a zoufale doufám, že je moje letadlo opatřeno speciálními koly s mimozemskými pneumatikami, které mají do-

statečnou přilnavost, aby si prorazily cestu ranveji bez ohledu na to, kolik je na ní sněhu, a odveze mě daleko, předaleko odsud.

Až domů.

Paní u brány se koukne na počítač. „No, zlatíčko, dobrá zpráva je, že vaše letadlo je tady na letišti. Špatné zpráva je, že nikam nepoletí, kvůli...“

Potom se pustí do nějakého vysvětlování, ale já neposlouchám, protože mi je, jako by mi někdo ponořil hlavu pod vodu, a uši mi plní takový divný hlasitý šum, kvůli kterému mi najednou všechno připadá hrozně daleko. Navíc mi přijde, jako by ten černý námořnický kabát, co mám na sobě a který mi paní koupila Lawrencová, když se ochladilo, ožil a škrtl mi celé tělo.

Můj let domů by zrušen.

Uvázla jsem tu.

„A co následující let? Nemůžete mě přeradit na něj? Teda, chci říct, je to noční let. Je mi jedno, jestli místo v šest ráno přistanu v osm – stejně nebudu spát. Já v letadle nikdy nespím. Z cestování jsem vždycky hrozně napjatá.“ Slyším, jak blábolím, a taky vím proč – dokud mluvím, nebrečím.

Nemůžu se tu zaseknout. Prostě nemůžu! Potřebuju se dostat domů. Rodiče mě čekají. Táta dost možná zrovna právě teď kontroluje status mého letu. A až uvidí, že je zpožděný, bude vyšilovat.

„Moc mě to mrzí, slečno,“ pronese ta paní a tváří se, že jí to láme srdce, přinášet cizímu člověku špatné zprávy. Přesně tenhle výraz jsem u ní viděla už dvakrát. „Vzhledem k povětrnostním podmínkám mají všechny naše dal-

ší lety do Londýna už teď dlouhé čekací listiny... Je velice malá šance, že odletíte ještě dnes večer. Moc mě to mrzí.“

Potom mě nasměruje k přepážce s informacemi, kde další až moc usměvavá paní zírá – a to přísahám – celých pět minut do monitoru, než mi oznámí, že první let, na který mě může dostat, odlétá až v půl deváté... dopoledne.

Vánoční ráno nestrávím se svou rodinou. Místo toho budu tady v New Yorku – ve městě, které miluju, ale teď ho chci nechat za sebou.

Mám další z těch „nepřítomných chviliek“. Je kdo ví o kolik minut později a já se courám zpátky na hlavní terminál. Kufr jsem nechala u letecké společnosti a přes rameno si nesu jen svou tašku, která obsahuje pouze ten thriller, co mi koupil hipster k nakousnutí, a voucher od letecké společnosti – do hotelu Ramada, kam si nejspíš zalezu a strávím tam Štědrý večer... *sama*. Sama jsem ještě nikdy v hotelu ubytovaná nebyla a najednou si přijdu hrozně bezradná. Co když mě tam bez dospěláka nepustí? A co když tu zůstanu trčet úplně? Sama na ulici – někde mezi hotelem, co mě nepřijme, a letištěm, které mě nenechá odletět?

Nic horšího se mi ještě nikdy nestalo.

„Budeš v pohodě, zlato. Ty to přece vždycky zvládneš.“

Telefonuju s mámou. Přála bych si, aby totálně paničarila jako já, ale máma je vždycky milá a klidná. Vlastně je tím pověstná. Každý jí říká „Milánie“ – vždycky jsem to považovala za tu nejtrapnější slovní hříčku, kterou jde

na jméno Melanie vymyslet, ale zrovna v tuhle chvíli mi to připadá jako jedna z nejuvtipnějších věcí, jakou jsem v životě slyšela.

Plácnu sebou na lavičku a volnou rukou si zakryju obličej. Ne že bych se potom cítila o moc líp, ale letiště mi na jednu přijde alespoň o kousek dál a už mě tak neobklíčuje.

Máma začne něco říkat, ale vtom ji přehluší Emmin hlas a já si představím svou pětiletou sestru, jak se zuby nehty dere ke sluchátku. „Mami, mami, já chci taky mluvit s Lot! Prosííííím!“

Když byla Emma malinká, měla vždycky potíže vyslovit „Charlotte“, a tak zůstala u „Lot“. Kdykoli jindy by mě to rozčilovalo, ale dneska ne.

„Teď ne, Em,“ odpoví máma. „Nemůžeš se vrátit k Lawrenceovým?“ obrátí se zase na mě.

„Ne,“ povím jí. „Jsou na Vánoce u příbuzných ve Vermontu. Jeli tam hned potom, co mě vyložili na letišti.“

„Budeš v pohodě, broučku,“ opakuje. „Když teď půjdeš do hotelu, budeš aspoň v teple a bezpečí, no ne? Co víc si můžeš přát?“

Otřu si oči a dám pusku dál od telefonu, aby neslyšela, jak popotahuju. Mohla bych si přát *o dost* víc než teplý hotelový pokoj – *co třeba takhle letadlo z tohoto města utrpení, co?* Panebože. Proč jen se můj život rozhodl srazit mě na kolena a pak mi ještě plivnout do tváře a se smíchem utéct?

Máma mi říká, že spolu můžeme oslavit Vánoce o den později a že mě mají všichni hrozně rádi, z čehož se mi – z nějakého důvodu – svírá hrdlo. Nikdy jsme nepatři-

li k rodinám, co dávají svoje city nějak výrazně najevo, a to, že má máma potřebu vůbec něco říct, mi jasně dokazuje, že jsem se vskutku ocitla v debilní situaci. Povím jí, že ji mám taky moc ráda, a bolestně si přitom uvědomuju, jak mi krk škrtí samohlásky. Těsně předtím, než to položíme, máma řekne: „Poslouchej mě, Char, dobře? Posloucháš?“

„Jo.“

„Vím, že se cítíš hrozně, a chápu to, ale nechci, aby ses tím užírala nebo tam někde nešťastně vysedávala. Ano, je to smůla, ale když to všechno zvážíš, není ještě zdaleka nej-
hůř. Nemám pravdu? Vždycky se najde někdo, kdo je na tom ještě hůř, broučku.“

Odpovím, že to vím – a je to pravda. Jen mi ještě bude nějakou chvíli trvat, než s ní budu moct doopravdy souhlasit. Když to položíme, nacpu si mobil do tašky. Je mi jasné, že většinu váhy, kterou cítím na stehnech, tvoří ten thriller od hipстера k nakousnutí, ale nejvíc si uvědomuju přítomnost voucheru na přespání v hotelovém pokoji, ve kterém mám být sama, z čehož jsem trochu nervózní. Ani tohle mámu nerozhodilo, trvala na tom, že když zvládnu doletět sama do Ameriky, tak přežiju i noc v hotelovém pokoji.

Má pravdu – dokonce i anglická Charlotte by tohle měla zvládnout.

Když on to ale určitě bude jen takový mdlý pokoj se základním vybavení – a nejspíš bude béžový. Mám depresi, jen na to pomyslím. A je mi jasné, že jediné, na co se tam zmůžu, bude sedět a přemýšlet o Colinovi a o tom, co hroz-

ného mi řekl a jak se u toho tvářil – jako by ho snad strašně obtěžovalo vysvětlovat mi, proč mě pouští k vodě, nebo tak něco. Budu si říkat, jakej je to debil, a přitom se cítit jako na-prostý zoufalec, protože bych si přes to všechno přála, abych v něm bývala dokázala vyvolat vášně, nebo co ho to vlastně na holce, se kterou je, tak přitahuje. Za ty slzy, co jsem vyplakala, mi nestojí, a přesto mi začíná připadat, že zavolat mu a zeptat se, jestli bychom si s tím rozchodem nemohli dát jen tak na půl dne pauzu, abych nemusela sedět na pokoji v hotelu a myslet na něj, vlastně není ten úplně nejšlepnější a nejzoufalejší nápad, který jsem kdy dostala.

A právě takhle jsem na Vánoce po tom zpackaném semestru v New Yorku skončila – sama na letišti, bez možnosti dostat se do zítřka domů, v tašce jen s pulpovým thrillerem o chlápku jménem Donny, který to má z důvodů, které mě zajímají čím dál tím míň, „SPOČÍTANÝ“. Vytáhnu z tašky voucher do hotelu, překontroluju adresu, a když ho dám ke straně, to, co spatřím, není přebal *Msty*, ale...

Jak zapomenout na svého expartnera v deseti snadných krocích!

Ta zpropadená příručka! Hipster k nakousnutí nejspíš nedával u pokladny vůbec pozor. Po té prchavé myšlence, že bych snad mohla zavolat Colinovi a poprosit ho o pomoc, mi při pohledu na tu knížku začne vřít krev, a tak ji popadnu a mrsknu s ní.

Teprve v ten moment si všimnu, že nejsem na lavičce sama. Vedle mě sedí kdosi, kdo mi je podivuhodně povědomý. Kluk v přibližně stejném věku, docela vysoký, s krátkými černými vlasy, v hnědé vojenské bundě a smetanovo-

-žluté flanelové košili – není to vyloženě na módní peklo, ale moc se to k sobě nehodí. Má svěšená ramena, na klíně mu leží tucet rudých růží, červený batoh mezi nohama. A je tak mimo, že si ani nevšiml, jak se mu od odřených pohorek odrazil můj nečekaný vánoční dárek – za který mimochodem zaplatil kluk, se kterým mu zrovna doslova utekla přítelkyně.

Vymrštím se pro ni, a i když moc nevnímá, omluvím se. Měla bych tu knížku hodit do nejbližšího koše – z nějakého důvodu si ji ale přitisknu na prsa.

Zareaguje opožděně, jako by snad můj hlas ani nedosahoval rychlosti zvuku nebo tak něco. Otočí se, podívá se na mě prázdnýma očima a mně najednou dojde, o čem to mluvila máma. Hned vedle mě sedí někdo, kdo je na tom ještě hůř. Jasně, je na tom zrovna teď hůř jen proto, že dostal kopačky úplně před chvíličkou, ale stejně. Já bych si všimla, kdyby mi na noze přistála kniha.

Teda myslím.

Odvrátí se ode mě a zase zívá do prázdna. Ta pomoc člověku, co je na tom ještě hůř, se mi fakt daří, co?

„Já jsem Charlotte,“ povím mu, chytnu ho za ruku a zatřesu s ní. „A ty jsi právě šťastně vyvázl.“

Ten chudáček jen sklopí oči k našim rukám, jako by snad ještě nikdy nikomu ruku nepodal, a potom se na mě zmateně podívá. To se ti teda povedlo, Charlotte – těžko si přece mohl uprostřed rozchodu všimnout té zvědavé Britky poblíž (která jen tak mimochodem stála hned vedle týpka, co se mu zrovna chystal přímo před očima pláchnout s jeho holkou – a taky se s ní náležitě pomuchlovat).

Snažím se to vysvětlit: „Já jsem tě, ehm, předtím viděla... s tvou přítelkyní.“

Sklopí zrak k růžím. „Jo... mělo mi dojít, že to naše představení přiláká pozornost.“

Aspoň že konečně mluví. Skoro se rozesměju, když mi dojde, že vážně vůbec netuším, o co se tu snažím – je na tom sice hůř než já, ale vyléčit jeho zlomené srdce se mi dneska podaří asi sotva, že jo? A ačkoli mi zrovna možná žádná krev ze srdce neprýští, je to nejspíš jen proto, že už mi po Colinově zásahu žádná nezbyla.

„Jak se jmenuješ?“

„Anthony,“ promluví k růžím.

„Ahoj Anthony. Věř mi – štěstí, že jsi vyvázl. S tou... by byly akorát problémy.“

„Vůbec nic o ní nevíš.“

„Vím toho dost na to, abych poznala, že nechceš ztráct čas s holkou, která se na tebe na Štědrej večer vykašle kvůli prvnímu hezkému klukovi, co se nachomejtno kolem.“

Anthony se ke mně zpola otočí a doširoka rozevřenýma očima se na mě vážně podívá. „Ty tomu, co se mezi náma stalo, nerozumíš, jo? Maya není žádná povrchní nána, co uteče s prvním frajírkem, který se před ní zjeví a zamotá jí hlavu.“ Zní přesvědčeně. Z toho, co jsem viděla, se ale v druhé půlce té věty zatraceně mýlí.

„Ona jen... prostě se... nejspíš se nedokázala úplně dobře vyrovnat s tou vzdáleností. Byla celej semestr pryč, víš? Zrovna šla na vysokou, všechno je to pro ni nový – jasně že jí to poplete hlavu.“

Zní přesvědčeně. Já s tím klukem, se kterým pláchla, ale nějakou dobu strávila – a ten působil jako opravdový williamsburský onan. Což znamená, že je z Williamsburgu (nebo někde odtamtud). Což taky zároveň znamená, že od něj byla přibližně stejně daleko jako od Anthonyho.

Nic mu ale neřeknu. Nemusím. Anthony totiž složí hlavu do dlaní a opře se o opěradlo. Zatne ruce v pěsti a nechá je dopadnout na odmítnuté růže.

„Ne, máš pravdu,“ praví nakonec. Chvilku čekám, jestli se rozbřečí, ale zhluboka se nadechne a zatřeše hlavou. „To, co udělala, je pěkný svinstvo. A šílený na tom je, že kdybych se tu neukázal, abych ji překvapil, vůbec bych nevěděl, co se děje.“

Cítím nutkání se k němu natáhnout a stisknout mu předloktí. Ale neudělám to, řeknu mu jen: „Měl bys jít domů. Koukni se třeba s rodinou na nějaký hloupej film, dělej cokoli, co ti odvede myšlenky jinam. Ať už jsi měl dneska v plánu jakýkoli normální Vánoce, udělej si je.“

„Domů jít nemůžu,“ poví růžím. „Řekl jsem, že strávím Vánoce s Mayou a její rodinou – myslel jsem, že když ji překvapím, že...“ Vtom přeskočí k další myšlence. „Když půjdu teď domů...“ Zakroučí hlavou. „Zapomeň na to. Já jen... nechci jít dneska večer domů.“ Všimne si, jak na něj vraštím čelo. „Co je?“

Vtom mi dojde, jak se asi musím tvářit – jako někdo, komu hlavou běhá výraz „chudinko“. „Nic,“ odpovím. „Jenomže tak trochu vím, jak se cítíš. Dvě neděle zpátky jsem si taky prošla rozchodem. To znamená před dvěma tý...“

„Já vím, co jsou dvě neděle,“ přeruší mě.

„Promiň. V každým případě ale koukej svoje problémy s rodinou překonat, ať už jde o cokoli. Jsou Vánoce a měl bys být s nimi. Navíc bys na tom mohl být i hůř – třeba by tě mohl čekat Štědrý večer v Ramadě.“

Soucítěně se na mě podívá, pak sklopí oči do mého klína a nakrčí čelo. Chvilku mi přijde, že po mně nadržene pokukuje, a už už se chystám dát mu najevo své znechucení – to, že dostal kopačky, ještě neznamená, že si může dovolit, co se mu zlíbí –, když mi dojde, že se jen kouká na tu knížku, kterou pořád držím. „Kdybych byl tebou, cestou ven bych to zahodil.“

„Bylo to v žebříčku bestsellerů,“ odvětim. „Aspoň někomu to pomoci muselo.“

„*V deseti snadných krocích*? Kdyby v jednom, tak bych tomu snad i věřil. Deset mi přijde spíš jako nějaká bouda.“

Skloním hlavu ke knížce a převrátím ji v rukou. V pravém dolním rohu je malá fotka autorky – doktorky Susan Lynchové. Je to žena ve středním věku a styl jejího oblékání je někde na pomezí hippies a praktické elegance. Má sympatický, přístupný obličej, kterým jako by dávala jasně najevo, že jediné, po čem touží, je pomoci každému, kdo si její knížku zakoupí.

„No jo,“ vypadne ze mě. „Deset kroků, to by asi chvíli trvalo...“

Zvednu oči od knížky zpátky k Anthonymu. Oba jsme dostali kopačky. On nechce jít domů a já tam jít nemůžu, ani kdybych chtěla. A do Ramady se mi vážně ani trochu nechce – vedlo by to jenom k tomu, že bych schoulená do klubička brečela a každé dvě minuty na mobilu kontrolo-

vala Colinův Instagram, protože z nějakého důvodu potřebuju vědět, co dělá. Co dělá beze mě. Z jeho snobských selfíček na autobusových zastávkách a v metru – Colinovo téma byla jeho „cesta“ – mi dřív bývalo trochu trapně, ale najednou mě to, „kam směřuje“, zajímá mnohem víc.

Což mě celkem dost štve.

Než si stihnu rozmyslet, jestli je to vůbec dobrý nápad, už se Anthonyho vyptávám, jak moc dobře se v New Yorku vyzná.

Načež na mě vrhne pohled, jako bych se ho právě zeptala, jestli se běžně koupe ve studeném pudinku. „Žiju tu od narození. Proč se ptáš?“

„Do odletu mi zbývá přibližně sedmnáct hodin. Odmítám je všechny strávit zíráním do zdi v hotelovém pidi-pokoji, kterej bude ke všemu nejspíš běžovej! Potřebuju zapomenout na svoje problémy – a Štědrý večer ve městě zní jako super řešení, nemyslíš? Ty to sice nevíš, ale já jsem sem původně přišla s tím, že tu prožiju pár příběhů. A vlastně se mi to tak docela nepovedlo. Komu se ale poštěstí psát o tom, jak se na Štědrý večer zaseknul tři tisíce mil od domova?“

Dál na mě upřeně hledí. „Pravděpodobně nikomu. Většinu z nich totiž nejspíš přepadnou, ne?“

„To nejspíš proto, že jsou sami.“ Nejsm si jistá, jestli je tohle anglická, nebo nová Charlotte – ale ať je to, kdo je to, má plán.

Anthony kroutí hlavou. „Ne, ne, ne...“

„Tvrdil jsi přece, že nechceš jít domů,“ připomenu mu. Něco spustí, ale vzápětí se zarazí. Nemá, co by na to odpověděl.

Má jen otázku. „Vážně si myslíš, že toulání se po New Yorku všechno napraví?“

Jasně že ne, odpověděla bych ráda. Nečekám, že toulání se po Manhattanu zaplní trhliny v mém srdci. Nejspíš je nedokáže ani překrýt. Ale trápím se a chci, aby to přestalo. A jsem osamělejší, než jsem si myslela, že je vůbec možné, a nechci, aby Anthony odešel. To asi proto, že je to v tuhle chvíli jediný člověk, kterého v New Yorku znám (třebaže jen trošičku). A když se odsud vrátím aspoň s jedním příběhem, s jedinečným zážitkem – s něčím, co nezažiju jinde než v New Yorku –, potom se možná, ale opravdu jen možná nebudu, až budu stará paní, kopat do zadku za to, že jsem promarnila měsíce svého života s klukem a městem, co mi neopětovali mou lásku.

Ostatně takové kopání by mohlo starším paním přivodit vážné zranění. Trpí artrózou a tak.

„Ale no tak,“ stojím si za svým. „Pojď se mnou! Bude to sranda. Vypadáš, že by ti trocha srandy prospěla. Mně by prospěla určitě.“

Ale jen dál kroutí hlavou. „Jestli si, děvenko, myslíš, že vyřešit trable s láskou je takhle snadný, tak...“

Hlas se mu vytratí a zase zatřeše hlavou. Pak se ušklíbne.

Z nějakého důvodu bych ho za tohle nejradši praštila těma jeho nechtěnými růžema. Zřejmě za to může to, že mě počastoval slovem „děvenka“. „Tak co?“

„Tak nic.“

„Ne, jen to řekni – tak co?“

Pokrčí rameny a opět zatřeše hlavou. Zvedne růže a baťoh a stoupne si. „Tak lásce asi nerozumíš.“

Potom odkráčí a nechá mě na lavičce samotnou.

O deset minut později stojím před letištěm na konci fronty na taxi. Je to pořádně dlouhá fronta – důsledek všech těch zrušených letů. Padá na mě sníh. Říkám si, jestli náhodou nejsem trochu pitomá, že ignoruju teplý pokoj zdarma, abych mohla strávit celou noc venku v zimě.

Jsem ale pevně rozhodnutá, že anglická Charlotte domů odjede s úžasným příběhem. S úžasnou vzpomínkou.

Najednou mi na noze zavibruje mobil zastrčený v kapse u džín. Jsou to zprávy z WhatsAppu od kamarádů doma, prý se doslechli, že jsem tu uvízla. První dvě, jež jsou od mých nejlepších kamarádek Heather a Amelie, které mi závidí, že strávím Vánoce v New Yorku, mi na tváři vykouzlí úsměv. Starší z mých mladších sester Jessica mi však poslala ohromného uplakaného smajlíka. To mě pořádně rozesmutní a se čtením zpráv přestanu. Nechám si je na později.

Nebe je pošmourně šedé a na dlouhou řadu cestujících, co tu zůstali trčet, dopadají sněhové vločky. Někdo vepředu se začal postrkovat a vzápětí se tu objevila od pohledu usouzená žena v těžkém kabátu, která začala usměřňovat frontu a zároveň všechny ubezpečovat, že do taxíků dostanou tolik cestujících, kolik jen bude možné. V jedné ruce má blok, ptá se lidí, kam mají namířeno, a posílá je k tomu či onomu vozidlu. Když přijde řada na mě, dojde mi, že jsem nad tím, kam pojedu, vlastně ještě nepřemýšlela. Vzpomenu si však na jednu čtvrt, kam mě vzali Lawrencovi na tak dobrou kávu, že jsem dokonce zapomněla na to, jak moc mi chybí starý dobrý anglický čaj.

„Jedu do Greenwich Village.“

Podívá se do svých poznámek a pošle mě do jednoho z taxíků. Potom se přesune k dalšímu člověku ve frontě a já se dám do kroku. Otevřu zadní dveře, a když spatřím, kdo tam sedí, zaúpím.

„To jako vážně?!“

Kapitola 2

Anthony

15:40

„Ty seš takovej ubožák.“

„Tak já jsem ubožák? Ty zase pasivně agresivní kráva.“

Pár na sedadle před námi na sebe šteká celou cestu z letiště – výrazy „ubožák“ a „pasivně agresivní kráva“ je však patrně pekelně rozpalují a já teď musím poslouchat, jak se navzájem snaží udávit jazykem.

Já i ta soptící Britka Charlotte sedíme na zadním sedadle a zíráme do stropu. Přemýšlím, jestli ji bolí za krkem stejně jako mě. Jsme od sebe nejdál, co to jde, a mezi námi leží mé odmítnuté růže. Nevím, proč jsem ty zpropadený kytky ještě nevyhodil z okna.

Nemrzí mě, že jsem Charlotte vyčetl její naivitu. Na letišti na mě ale byla tak milá, až je mi teď asi trochu líto, jak jsem na ni vyjel a pak odešel. Za to ona totiž vůbec nemohla – bylo to všechno kvůli Maye.

Maye...

Musím být naprostej idiot, že mě to tak zaskočilo. Jasně že se sobě můžou páry odcizit, když je jeden z nich na vejš-

ce na opačný straně zeměkoule. Jenže Maya mě nenechala kvůli žádnému Kalifornanovi. Vykašlala se na mě kvůli někomu, kdo byl od pohledu nějaký debílek z DUMBO – což je čtvrť, která je taky v Brooklynu, jen v o něco snobštějším Brooklynu. Zahýbala mi na dálku *románkem* na dálku.

Musela se s ním znát, ještě než odjela. Což znamená, že mě už nějakou chvíli podváděla. A jestli mě už nějakou chvíli podváděla, znamená to, že mi bez ní bude líp. Víím, že je tohle všechno pravda...

Tak proč mi je, jako bych spolykal střepy?

Taxík nás zaveze do města, a když na 39. ulici míváme jakýsi laciný hotel, začne najednou ten nadřžený páreček křičet na řidiče, aby zastavil. Hádám, že oba musí mít spolubydlící, anebo možná bydlí u rodičů. Omluvně se na mě s Charlotte podívají, hodí po taxikáři třetinu peněz za cestu, potom vystoupí a v objetí a s chichotáním se vydají směrem k hotelu.

Jeden z nich ale musí během té pětimetrové cesty od chodníku k hotelu říct něco špatně, protože se zase rozhádají. Když se taxík rozjede, zaslechnu ještě slovo „expřítel“, a vtom ucítím tlak na prsou. To jsem teď taky.

Mayin expřítel.

Taxík zůstane na 39. a zamíří do Hell's Kitchen, kde vystupuju já. Původně jsem neměl Manhattan vůbec v plánu, ale těsně před nástupem do taxíku jsem udělal tu chybu, že jsem si zkontroloval Snapchat. Našel jsem tam příspěvek od Mayi z kavárny v Bushwicku – takže v Brooklynu –, v němž oznamuje, že se s tímhle novým týpkem – Ashem – „konečně“ dohodli, že spolu odtěď budou oficiálně chodit.

Z úhlu videa a taky podle toho, jak se neustále kymácí obraz, jsem poznal, že použila selfie tyč. *Podělanou selfie tyč.*

Na kratičký okamžik jsem se z toho rozchodu dokonce přestal cítit tak mizerně.

Rozhodl jsem se, že když se Maya potlouká po Brooklynu, skryju se v jiné části města a zastavím se v Ice Baru na 40. ulici na Manhattanu. Je to sice totální díra, ale nad mou falešnou občankou se tu ještě nikdy nikdo nepozastavil – a Maya se tam rozhodně nečekaně neukáže. Do Ice Baru by nikdy nev kročila. Třeba už jen proto, že udělat slušnou selfie je v tamním přítmi a fádním interiéru nemožné.

Charlotte má namířeno do Village – asi doufá, že tam na ni čeká nějaký příběh.

Masíruju si svůj ztuhlý a bolavý krk. „To bylo celkem utrpení, co?“

Nevím, proč se obtěžuju s ní mluvit. Z jejího pohledu jde vyčíst, že o to ani moc nestojí.

„Ale vy Britové jste stejně nejspíš tak zdvořilí, že bys nic neřekla, ani kdyby se tu před tebou začalo odehrávat drama jak na Cinemaxu.“ Už už se jí chystám vysvětlit, že je to místní kabelová televize, ale odvrátí ode mě pohled. Vypadá to, že o chod konverzace se musím postarat já. „No, takže... proč zrovna Village?“

„Co se staráš?“

„No, chtěl jsem...“ Co jsem vlastně chtěl? Proč jsem se na to zeptal? Co mi na tom záleží, kam má namířeno? „Vím, že jsi měla právě teď sedět v letadle domů. Cestu do Village jsi v plánu mít nemohla a taky vím, že pátráš po příběhu. Co myslíš, že tam najdeš?“

„To není tvoje věc.“

„Tak hele. Promiň, dobře?“ Teď se na mě podívá. „To, jak jsem s tebou mluvil na letišti, to jsem přehnal.“ Uká-
žu na ty zatracené růže, jako by snad ztělesňovaly můj po-
nižující rozchod. „Měl jsem to v hlavě všechno takový za-
motaný.“

„Zdá se, že na tom se nic nezměnilo.“

„Možná. Nejspíš tě teď tak trochu otravuju, protože si
dělám starosti. Nelíbí se mi představa mladý holky, jak se
prochází sama v noci po městě.“

Podívá se na mě a oči jí na vteřinu zjihnout. Potom
je přimhouří a otočí se. „Umím se o sebe postarat sama,
děkuju.“

„O tom nepochybuj. Já jen že... je zima a tma. A pro
někoho, kdo není odsud, může být New York... nevím, sko-
ro jako nějaká příšera. Mohl by tě sežrat zaživa, chápeš?
Zvlášť s tím tvým přízvukem jak z *Panství Downton*.“

Rozezleně si odfrkne, jako bych ji vážně urazil. „Já ne-
zním jako...“

Vtom zaburácí klakson a oba nadskočíme. Ten zvuk
vychází z našeho auta – od našeho řidiče. Zrovna přejíždí
do jiného pruhu, z pod vousů se mu ozývají kletby a krou-
tí hlavou, nejspíš v reakci na podprůměrnou jízdu taxíku
hned před námi.

Než Charlotte stihne svou námitku dokončit, zvednu na
znamení omluvy ruku. „Chtěl jsem jen říct, že není zrov-
na nejchytřejší nápad, potloukat se v noci po městě a čekat,
co se přihodí. Pro nikoho. Protože s největší pravděpodob-
ností se nepřihodí nic dobrého. Věř mi, mám v rodině po-

licajta. Aspoň si promysli, co budeš dělat. Tak se, no... vyhneš problémům.“

Povzdychne si a instinktivně si strčí pramen svých tmavých vlnitých vlasů za ucho. Zář pouličního osvětlení jí pomalu a rytmicky klouže po obličejí – poznám, že takhle světlou pleť má celoročně, nejenom v zimě. Z tašky vytáhne tu příručku a převrací ji v rukách.

„Jo,“ odpoví. „Máš nejspíš pravdu. Přiznávám, že o tom, co budu dělat, jsem moc nepřemýšlela. Jen jsem chtěla nemyslet na...“ Nedořekne to a mně dojde, že se nejspíš snaží vyhnout myšlenkám na kluka, co se na ni vykašlal. „Prostě jsem jen ještě nikdy nebyla o Vánocích pryč z domova, a pokud je mám strávit sama, přes půl světa daleko od rodiny, tak z toho můžu dostat aspoň příběh.“

Pořád to opakuje. Začínám přemýšlet, jestli to opravdu myslí vážně, nebo jestli se jenom snaží o tom sebe samotnou přesvědčit.

Ukážu na tu knížku. „Co je první krok?“ Zamžourá na mě, jako by se ptala *Jak to s tím souvisí?* Začnu vysvětlovat: „V té knížce je deset kroků, ne? Takže předpokládám, že tam jsou nějaký instrukce, doporučení, mohlo by ti to dát něco, od čeho by ses mohla odpíchnout. Možná...“

Charlotte knížku otevře a nalistuje první kapitolu. Dá si jí přímo před obličej, protože v taxíku, který konečně začíná nabírat tempo, je tma. Nahlas přečte: „Udělejte něco, s čím jste přestali, protože se to tvému ex se nelíbilo.“ Potom tu pasáž zběžně prolitne, aby zjistila, co dalšího se v ní píše, a nakonec knížku zavře a zakrotí hlavou. „Byla jsem s ním jen jeden semestr. Musím se nad tím chvíli zamyslet...“

Cítím, jak se mi na tváři rozlévá úsměv, protože mě napadne, že s tímhle jí možná můžu pomoci. Nad tím, čeho jsem nechal kvůli Maye já, protože pro ni přes to nejel vlak, nemusím dlouho přemýšlet.

Ani si nedám čas zapochybovat, jestli je to dobrý nebo špatný nápad. „Máš hlad?“

1. UDĚLEJTE NĚCO, S ČÍM JSTE PŘESTALI, PROTOŽE SE TO VAŠEMU EX NELÍBILO.

Všichni na začátku nového vztahu tak trochu „vylepšujeme“ a „modifikujeme“ svou osobnost. To je naprosto přirozené. Než se ale nadějete, zjistíte, že jste se naprosto a se vším všudy vzdali nějakého svého koníčku nebo oblíbeného jídla. Když je člověk zamilovaný, není problém se s tím smířit, protože to přeci děláte pro svého partnera, aby byl šťastný. Teď když je z něj ale už ex...

○○○

16:05

Přesměruju taxík do Bleecker Street a vystoupíme před John's – kde mají tu nejlepší pizzu na Manhattanu, jak informuju Charlotte. Zamírím ke vchodu – a pak mi dojde, že přišel čas na otázku, kterou jsem jí měl položit, ještě než jsem taxikáře poprosil, aby nás vysadil tady.

„Máš ráda pizzu, že jo?“